

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Augustowski

Protokolant: Ewa Modlińska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 roku

sprawy **J. S. (1)**

syna K. i M. z domu G.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 października 2014r. w W. woj. (...) na ulicy (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...), samochodem marki O. (...) nr rej. (...), na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie ustąpił pierwszeństwa pieszej prawidłowo przechodzącej przez jezdnię ze strony lewej na prawą i doprowadził do zderzenia z nią gdzie piesza Ł. W. doznała obrażeń ciała w postaci krwiaka powiek oka prawego, okolicy brody p stronie prawej, stłuczenia klatki piersiowej w części przedniej po stronie prawej i piersi prawej, sińca i otarcia naskórka okolicy łokcia prawego, silnego stłuczenia z rozległym krwiakiem okolicy krzyżowej i pośladka prawego oraz złamania głowy kości strzałkowej lewej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem

tj. o czyn z art. 177§1 kk

I. na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie wobec J. S. (1) oskarżonego o czyn opisany w części wstępnej wyroku tj. występki z art. 177§1 kk warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby;

II. na podstawie art. 67§3 kk zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2000 złotych na rzecz Ł. W.;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków w kwocie 130 złotych i wymierza mu opłatę w wysokości 60 złotych.

III K 1050/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny

W dniu 21.10.2014r. oskarżony J. S. (1) jechał swoim samochodem O. (...) ulicą (...) w W.. Jechał od strony S. w kierunku centrum. Była godz. 10.30, mocno świeciło słońce i oświetlało prawą część jezdni. Z kolei lewa część drogi była zacieniona. Oskarżony zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zauważył wchodzącą na nie pieszą, która

przechodziła ze strony lewej na prawą, Gdy ją zauważył na pasach, zahamował i próbował ominąć ją z lewej strony. Nie udało się i uderzył Ł. W., która upadła na samochód i na drogę.

Na skutek uderzenia Ł. W. doznała w postaci krwiaka powiek oka prawego, okolicy brody po stronie prawej, stłuczenia klatki piersiowej w części przedniej po stronie prawej i piersi prawej, sińca i otarcia naskórka okolicy łokcia prawego, silnego stłuczenia z rozległym krwiakiem okolicy krzyżowej i pośladka prawego oraz złamania głowy kości strzałkowej lewej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem.

dowody:

zeznania: Ł. W. – k. 8

S. S. – k. 25

wyjaśnienia – k. 21-22

opinia – k. 16

J. S. (1) nie był karany sędownie.

dowód: karta karna – k. 26

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia korespondujące z ustalonym stanem faktycznym. (wyjaśnienia – k.j.w).

Sąd zważył ponadto, co następuje

Stan faktyczny ustalono w postaci o zgodne ze sobą dowody w postaci zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy oraz opinii biegłego.

Powyższe wskazuje, że J. S. (1) jest niewątpliwie winnym popełnienia czynu z art. 177 §1 k.k., albowiem nie zachowując należytej ostrożności nieумыślnie naruszył zasady bezpieczeństwa zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych i nie zauważył przechodzącej prawidłowo tym przejściem pieszej, przez co nieумыślnie potrącił ją i spowodował tym samym opisane wyżej obrażenia, które naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej 7 dni. Obrażenia są poważne przede wszystkim dlatego, że pieszy zderzył się z pojazdem znajdującym się w ruchu, a poza tym pokrzywdzona jest osobą starszą.

Jednak oskarżony nie był wcześniej karany, czyn z art. 177 §1 k.k. popełniony jest nieумыślnie, naruszenie ostrożności było nieумыślnie, dlatego też sąd uznał, że dla osiągnięcia celów postępowania wystarczające będzie jego warunkowe umorzenie. Stopień winy bowiem nie jest znaczny, a zachodzi bardzo wysokie prawdopodobieństwo, że sprawca nie popełni ponownie czynu.

Oskarżyciel posiłkowy złożył w trakcie procesu żądanie zapłaty bardzo wysokiego odszkodowania i zadośćuczynienia – łącznie w kwocie 46.774 zł. Wysokość ta nie leży w możliwościach majątkowych i zarobkowych oskarżonego – nie oszukujmy się, nie leży w możliwościach prawie nikogo. Poza tym dowodzenie zasadności takiej a nie innej kwoty wiązałoby się z ustaleniami stopnia uszczerbku na zdrowiu, opinią biegłego, badaniem przebiegu leczenia i rehabilitacji itd., a zatem wszystkimi tymi czynnościami, które z jednej strony przedłużałyby czas trwania procesu ponad normę niezbędną dla ustalenia odpowiedzialności karnej sprawcy, a z drugiej nie są ściśle związane z przedmiotem badania sprawy przez sąd karny – a nie cywilny. Jednak w przypadku warunkowego umorzenia postępowania sąd zobligowany jest orzec obowiązek naprawienia szkody przynajmniej w części, a sam fakt zgłoszenia takiej szkody nie może powodować rezygnacji z zastosowania takiej instytucji prawnej, jaką jest warunkowe umorzenie postępowania karnego, zwłaszcza że ani oskarżyciel publiczny, ani posiłkowy się temu nie sprzeciwiali. Dlatego też

sąd postanowił orzec obowiązek pokrycia szkody w części – pozostawiając oskarżycielowi możliwość dochodzenia pozostałych roszczeń bądź to od ubezpieczyciela, bądź od oskarżonego w drodze procesu cywilnego.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 627 k.p.k.